

zou kunnen wagen. De jury, die het stuk bekroonde, heeft daarover klaarblijkelijk anders gedacht en wij mogen niet vergeten dat zij moest uitmaken wat mooi is volgens den Belgischen smaak.

Alles bijeengenomen, is *Koning Hagen* een proeve van Zuid-Nederlandsche dramaturgie, die niet tegenvalt bij nadere kennis-making. De dichter wordt waarschijnlijk nog iemand van beteekenis in Vlaamsch België.

* * *

Gedichten van A. M. J. Binnewiertz, pr. Utrecht, wed. J. R. van Rossum 1898.

Deze dichter heeft een veelbewogen gemoed, ten minste zoo nu en dan.

„Daar woelen en daar stormen soms ideeën
Door mijne ziel, woest als de reuzenstroomen,
Die klaterend van 't hoog gebergte komen,
Wild als een kudde voortgejaagde reeën.”

Gelukkig is 't nog maar *soms* aldus treurig met hem gesteld. Maar *soms*, alweêr, moet hij klagen:

„Daar vliegen door mijn hart soms oorlogsdroomen
Alsof ik werd gedragen over zeeën,
Die loeiende haar stormen en haar weeën
Uitschateren in woede, niet te toomen.”

Het is hem bang te moede en hij vraagt

„Kom Koning Christus, daal mijn harte binnen
En orden daar die ordeloze krachten;
En leer mijn hart beminnen, U beminnen!”

Niets vind ik erger dan het heiligst smeeken zóó nuchter te zien uitgedrukt. Natuurlijk, kan geen redelijk beoordeelaar een oogenblik twifelen aan den grooten ernst, waarmee deze woorden zijn geschreven; doch daarom juist is het zoo jammer dat de ziel van den smeeker niet hoog genoeg was gestemd om den dichter de passende, althans niet juist de allerongelukkigste woorden in te geven. Hij roept nu Koning Christus aan als iemand, die de meid roept om de tafel af te nemen: kom, Mie, ruim op die leêggegeten schalen! zou precies in denzelfden toon wezen.

Van de engelen heet het:

„Zij maken kind'ren wêer verheugd,
En brengen grijzen nieuwe jeugd;
Zij wuiven 't menschenhart, dat lijdt,
Verkoeling toe in heeten strijd.”

Alweêr dat platte; alsof engeltjes javaansche bedienden waren!

En toch meent de dichter te kunnen getuigen:

„O Poëzie — mijn zoete liefdedroom,
'k Aanschouw U — welk geluk! — o zie ik koom:
Nu zingen wij te zamen 't bruiloftslied.”

Och, men zou hem zoo gaarne deze illuzie laten! Wij kunnen ons voorstellen hoe deze man heeft gezongen in zijn ledige uren, in zijn lange nachten, vol gedachten-spooksels, waarvoor hij sidderen moest:

„Op de breede levens-stroomen
Drijft het arme menschenhart,
Met zijn onvervulde droomen,
Met zijn opgejaagde smart.”

't Is zoo'n troost voor hem geweest die liedjes te maken. Vlug rijmend, waarschijnlijk, vond hij dat het dichten hem gemakkelijk af ging. Een paar onthouden vers-volzinnetjes, een paar onthouden maten en vers-vormen, een naklankje, hier en een aardig rijmwoord, daar. . . *onbewust* die herinneringen gezet tusschen regeltjes met „opgegaarde” smart; dan de lectuur aan lieve, goede vrienden die hem begrepen, die gaarne hoorden uitzuchten het eigen leed en niet letten op de wangeluiden daartusschen, die hem toejuichten en zeiden „broeder, je bent een dichter. Ga heen en getuig voor het Geloof. . .” en nu de uitgave van de allerbest gevonden verzen, na rijp beraad, na lang kiezen en schiften. Zóó moet dit boekje in de wereld zijn gekomen. En daarom valt het zwaar den maker hard te vallen over zijn werk. Omdat men er niet uit ziet vlammen die liefde, omdat men er niet uit hoort oprijzen die klacht. Arme dichter. Laat mij trachten u één troostwoord toe te spreken: honderden van hen, voor wie gij uw verzen schreeft, zullen het niet opmerken, dat ze wezenlijk beneden het middelmatige zijn. Men noemt den naam van een predikant,